

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Ο Arne Dahl στήνει περίτεχνες, καλοδουλεμένες πλοκές με σταθερό χέρι και παραδίδει ψυχαγωγία υψηλού επιπέδου.

Dagens Nyheter

ΑΡΝΕ ΔΑΗΛ

ΤΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ

Μετάφραση: Γρηγόρης Κονδύλης

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Παρά το πανί στα μάτια είναι σαν να βλέπει τα πάντα.
Όλα όσα συμβαίνουν στη σιωπή.

Οι προετοιμασίες.

Επικρατεί μια εκπληκτική ησυχία. Ευωδιά καλοκαιρινής
νύχτας. Τίποτ' άλλο. Ούτε θαλασσοπούλια ούτε κουνούπια
ούτε κουκουβάγιες ούτε ήχοι της φύσης γενικώς.

Ούτε το παραμικρό γρατζούνισμα από την άμμο στα πό-
δια της καρέκλας. Ούτε απ' όλα τ' άλλα πόδια καρεκλών.

Είναι τόσο νέος. Στην πραγματικότητα δεν έχει ιδέα τι
είναι αυτό που τον περιμένει. Του έχει δοθεί ωστόσο ένα
χρονοδιάγραμμα. Ξέρει ότι όλα είναι για το δικό του καλό.

Θα πονέσει.

Αλλά θ' αξίζει τον κόπο.

Του το είπαν αυτό: θ' αξίζει τον κόπο.

Είναι τόσο μικρός και μολαταύτα σκέφτεται την προδο-
σία. Το τι είναι στην πραγματικότητα μια προδοσία, αν μια
προδοσία έχει αποχρώσεις. Και αν αυτή εδώ δεν είναι η χει-
ρότερη απ' όλες τις προδοσίες που μπορεί να φανταστεί
κάποιος.

Του φαίνεται πως διακρίνει την παραλία μέσα από το
πανί με το οποίο του δέσανε τα μάτια. Εκεί όπου πετούν
άμμο ο ένας στον άλλον, εκεί απ' όπου βουτάνε στο νερό,
όπου γδέρνουν χέρια και γόνατα στον βυθό, όπου σκαρφα-

λώνουν στις ολισθηρότατες ξέρες, κάνουν γλίστρες σαν να βρίσκονται σε τσουλήθρα μέχρι να πονέσει ο πισινός τους και μετά κάνουν μακροβούτια, κολυμπούν κάτω από το νερό αναζητώντας τις πολύχρωμες πέτρες.

Επικρατεί μια παράξενη σιωπή τούτο το καλοκαιρινό βράδυ.

Μέχρι που ακούει ένα ισχνό, αμυδρό μουγκρητό, σχεδόν στο όριο του ανεπαίσθητου. Να είναι άραγε κινητήρας; Μετά χάνεται ξανά.

Νομίζει ότι είναι σκοτεινά. Έπρεπε να είναι σκοτεινά. Έπρεπε τώρα να βρίσκονται σ' εκείνες τις ελάχιστες σκοτεινές ώρες που ο δίσκος του ήλιου βουτάει στο άγνωστο πίσω από τον ορίζοντα. Μολαταύτα δεν έχει την παραμικρή ιδέα.

Πραγματικά δεν έχει την παραμικρή ιδέα.

Αλλά μέσα του κάτι θεριεύει. Είναι πέρα από τον έλεγχό του.

Δύο πράγματα θεριεύουν μέσα του ταυτόχρονα.

Το ένα είναι ο φόβος, ο τρόμος, η φρίκη. Ξέρει ότι αυτό εδώ είναι για το καλό του, αλλά δεν θέλει να πονέσει. Δεν θέλει να περιμένει τον πόνο.

Μισεί αυτό που θα συμβεί στα επόμενα λεπτά της ώρας αυτή εδώ τη νύχτα του Ιούλη.

Εκεί είναι που γεννιέται το άλλο, εκείνο που επίσης θεριεύει μέσα του αυτή τη στιγμή. Είναι η οργή. Η οργή για την προδοσία. Και παρόλο που είναι τόσο μικρός, ξέρει ότι αυτή η οργή δεν θα φύγει ποτέ από μέσα του.

Κι είναι η οργή που καιεί ανοίγοντας τρύπες στο πανί κι είναι σαν να βλέπει τα πάντα.

Βλέπει την αμμώδη παραλία που απλώνεται προς το ακίνητο νερό, βλέπει τις ξέρες που προεξέχουν όλο θράσος, βλέπει την παρυφή του δάσους να τρώει και να διαπερνάει

το οπτικό πεδίο σαν προιονωτή σιλουέτα στην άλλη άκρη του νερού.

Όλα όσα δεν βλέπει τα μαρκάρει σαν με πυρωμένη σφραγίδα η οργή στους κερατοειδείς χιτώνες των ματιών του.

Μετά ακούει ένα ξαφνικό σύρσιμο στην άμμο.

Είναι σαν να θέλει να μπει κάποιος από άλλη εποχή.

2

Σάββατο 4 Μαρτίου

Ήταν σαν κάποια μαύρη τρύπα να ρούφηξε όλη της τη συνείδηση, η οποία αντικαταστάθηκε με καθαρό πόνο.

Μέσα από αυτόν τον τρελό πόνο εκείνη προσπαθούσε να βρει μια λέξη. Οι λέξεις ηρεμούν. Και πρέπει να ηρεμούν. Τα λόγια πρέπει να καθησυχάζουν.

Η βραδύτητα με την οποία τα χέρια πλησίασαν το ακόμη άρρητο φανέρωναν μια ευκαιρία να βρεθεί η λέξη. Μια προσπάθεια να ωθηθούν για να λειτουργήσουν οι συνάψεις μεταξύ των πυρακτωμένων νευρικών κυττάρων.

Γυμναστική. Ακροβασίες μεταξύ δύο οριζόντιων ράβδων. Δεν τα έλεγαν όμως ράβδους. Και ο κλάδος, πώς λεγόταν αλήθεια ο κλάδος;

Και βέβαια καταλάβαινε ότι προσπαθούσε να δημιουργήσει περισπασμό. Ότι ήταν μια κίνηση παράκαμψης. Για να μην την αδράξει ο πόνος γερά και καταστήσει αδύνατη την πραγματική κίνηση.

Γυμναστική για γυναίκες; Για άντρες; Η δραστηριότητα της φαινόταν αντρική. Ποιοι κλάδοι αντρικής γυμναστικής υπήρχαν; Γυμναστική εδάφους, φυσικά. Μετά εφελτήριο, κρίκοι. Άλμα; Υπήρχε άλμα; Κι εκείνο το πράμα με τις ράβδους, πώς το λέγανε; Δίζυγο, μήπως;

Ναι, δίζυγο. Όντως. Και η πρώτη στιγμή χωρίς πόνο εδώ και μήνες προέκυψε όταν είδε τη λέξη μπροστά της.

Νησίδες.

Τα χέρια που την κρατούσαν όρθια την άφησαν την ίδια στιγμή που εκείνη έπιασε τις δύο ράβδους που έμοιαζαν με νησίδες. Έμοιαζαν να εκτείνονται στο άπειρο, στην αιωνιότητα.

Ανάμεσα στις νησίδες εμφανίστηκε το πρόσωπο, μόλις καμιά εικοσαριά πόντους μακριά. Τα χείλη στο πρόσωπο της γυναίκας κινούνταν σαν να έβγαζαν κραυγές, όλο ενθουσιασμό. Αλλά η ίδια δεν άκουγε τίποτα, το στόμα ήταν εντελώς μουγγό. Δεν υπήρχε θέση για ήχους στον αισθητηριακό της μηχανισμό. Ο πόνος είχε κάνει κατάληψη παντού.

Έκανε όμως το πρώτο βήμα. Το δικό της πρώτο βήμα. Κρεμασμένη από τις νησίδες πάλεψε και προχώρησε λίγο ακόμα. Ο πόνος έγινε πολύ έντονος για το κορμί, έμοιαζε να σταλάζει μέσα από το δέρμα και να την περιβάλλει σαν φωτοστέφανος που την τσουρούφλιζε. Παρ' όλα αυτά έκανε ένα βήμα ακόμα.

Κι άλλο ένα.

Κοιτούσε με βλέμμα ανημέρευτο το γυναικείο πρόσωπο που κινούνταν προς τα πίσω ανάμεσα στις νησίδες και ήταν σαν αυτό το επίμονο κι άγριο κοίταγμα ν' άνοιξε μια τρύπα στον φωτοστέφανο και ν' άφησε να περάσουν μέσα ήχοι. Άκουσε τον εαυτό της να λέει κάτι βρυχώμενη, κάτι που ανταμώθηκε με τα δάκρυα και πιτσίλισε το γυναικείο πρόσωπο.

Η γυναίκα έκανε ένα γρήγορο βήμα, την πλησίασε, την έπιασε από τον κορμό. Απείχε από το δικό της πρόσωπο μόνο μερικά εκατοστά όταν της είπε:

«Μην το βάζεις κάτω, Ντεζιρέ, είσαι ήδη στα μισά του δρόμου».

Κατά κάποιον περιεργό τρόπο κατάφερε να σπρώξει πέρα το ασπροντυμένο κορμί και είπε με σφυριχτή φωνή:

«Μη με λες Ντεζιρέ».

Μετά έκανε το επόμενο βήμα.

Η Μόλι Μπλουμ κοίταξε γύρω της στο κομμάτι του δρόμου που εκτεινόταν μέχρι το μικρό συγκρότημα κόκκινων εξοχικών στην Οσεγκάταν. Σχεδόν ζωντανός ακόμη ο χειμώνας, ήταν κι ένα κρύο, δριμύ Σάββατο στις αρχές του Μάρτη και μέσα σε μερικά λεπτά η θέλησή της για ζωή θα υπερδιπλασιαζόταν. Καθώς άνοιγε την πόρτα εισόδου κι έμπαινε στο κτίριο της Πλουγκγάταν στο Σέντερμαλμ της Στοκχόλμης, έμεινε έκπληκτη που είχαν γίνει έτσι τα πράγματα. Ούτε ένα δευτερόλεπτο από τον πρότερο βίο της δεν περιείχε έστω και μία σκέψη γι' αυτό το είδος ζωής· αυτό το είδος ζωής που τώρα ήταν τα πάντα.

Μα τι είχαν απογίνει τα όνειρά της;

Ανέβηκε τα σκαλιά δυο δυο και μπροστά στα μάτια της ξανοίχτηκε ένας κόσμος που είχε χαθεί. Κρόσφιτ, αυτοάμυνα για γυναίκες, αίμα, ιδρώτας και δάκρυα. Σαν ανέβηκε και τα τελευταία σκαλοπάτια, ο κόσμος εκείνος εξανεμίστηκε κι αντικαταστάθηκε από αυτόν εδώ, τον παρόντα κόσμο που και μουντότερος ήταν και ψυχρότερος. Αλλά σύντομα θα φωτιζόταν κι αυτός.

Πίεσε το κουδούνι της πόρτας. Ο άντρας που άνοιξε δεν φαινόταν τόσο φωτισμένος. Κι ακόμα λιγότερο χορτασμένος από ύπνο. Το μωρό που κρεμόταν στον μάρσιπο στο στέρνο του ροχάλιζε του καλού καιρού.

«Της αρέσει το νερό» έκανε ο άντρας κάπως άναρθρα.

«Είναι αδύνατον να καταλάβω τι λες» είπε η Μόλι Μπλουμ.

Ο Σαμ Μπέργερ ίσιωσε απότομα την πλάτη του και διευκρίνισε καθώς η ραχοκοκαλιά του συνέχιζε τα τριζοβολήματα:

«Άφηνα το νερό να τρέχει όλη τη νύχτα. Ο μόνος τρόπος να

την κάνεις να κοιμηθεί. Η λέξη “σπατάλη” δεν είναι αρκετή γι’ αυτό που έγινε».

«Σ’ εμένα κοιμάται πάντα μια χαρά» έκανε η Μπλουμ, ψέματα φυσικά.

«Μήπως πρέπει τότε να μείνουμε μαζί;» είπε ο Μπέργκερ κι έβγαλε την κόρη τους τη Μύρινα, έξι μηνών κιόλας, από τον μάρσιπο.

Η Μπλουμ την πήρε κι ένωσε να φωτίζεται ολάκερη. Μέσα της άναψε ένα εσωτερικό φως που μετά έγινε εξωτερικό.

«Σταμάτα να γκρινιάζεις» του είπε, αν και με ήπιο τόνο. «Άσε με να ολοκληρώσω τη σκέψη μου».

«Ναι, πρώτα εξαφανίστηκες χωρίς να αφήσεις ίχνη και σκεφτόσουν για εννιά μήνες» έκανε ο Μπέργκερ. «Τώρα έχεις που σκέφτεσαι άλλους τόσους μήνες σχεδόν. Τι διάβολο σκέφεις είναι αυτές;»

Έβγαλε από πάνω του τον μάρσιπο και τον έβαλε σε μια τσάντα που κρεμόταν από το καροτσάκι του μωρού σε μια γωνιά του χολ. Εκείνη απίθωσε προσεκτικά εκεί την κοιμισμένη Μύρινα. Ο Μπέργκερ έκανε ένα βήμα προς την Μπλουμ, έπιασε προσεκτικά το μπράτσο της, την κοίταξε βαθιά στα μάτια και είπε:

«Μόλι, έχουμε ένα παιδί μαζί, τα πάμε καλά οι δυο μας. Μαζί δουλεύουμε καθημερινά λίγο πολύ. Γιατί δεν υπάρχει κάτι περισσότερο;»

Κι εκείνη, πρώτη φορά, δεν κοίταξε αλλού.

«Ξέρεις τι συνέβη» του είπε μετά.

Ο Μπέργκερ άφησε σιγά σιγά το μπράτσο της. Αναστέναξε βαθιά. Είπε:

«Δεν είχε καμία σχέση μ’ εμάς. Εμείς επιτέλους θα...»

«Ήταν ένα σημάδι» είπε η Μπλουμ. «Ακόμη προσπαθώ να το διαχειριστώ. Πρέπει να μου δώσεις περισσότερο χρόνο».

«Μόλι, οι ένοχοι έγιναν καπνός» είπε ο Μπέργκερ και την έπιασε ξανά από το μπράτσο. «Χωρίς ν' αφήσουν το παραμικρό ίχνος».

Εκείνη κάρφωσε το βλέμμα της πάνω του, τίναξε πέρα με δύναμη το χέρι του και βρυχήθηκε:

«Βρήκαμε, γαμώ τον διάολό μου, το αριστερό πόδι της Ντίαρ προιονισμένο πάνω στο κρεβάτι μας όταν πέσαμε να πηδηχτούμε».

Η ηχώ από τα λόγια της ανταμώθηκε με τ' αγουροξυπνημένα κλαψουρίσματα της Μύρινας και παρέα τις ακολούθησαν στο ασανσέρ και στην κάθοδό τους στο φρεάτιο του ανελκυστήρα.

Ο Σαμ Μπέργκερ έμεινε να τις κοιτάζει πολλή ώρα.

Οι νησίδες δεν φαίνονταν πια να εκτείνονται στο άπειρο. Και παρόλο που το διάπυρο οπτικό της πεδίο τις στρέβλωνε και τις καμπύλωνε, δεν έδειχναν πια να 'χουν πάνω από ένα μέτρο μήκος. Ο πόνος σε αυτή τη φάση αντιστεκόταν σταθερά σε κάθε περιγραφή. Τη μαχαίρωνε, διέλυε κι έσπαζε βρυχώμενος τις ακουστικές οδούς της, είχε μυρωδιά από θειάφι, γεύση από αρσενικό, έβγαζε φλόγα συγκόλλησης που έκαιγε τις οφθαλμικές κόγχες της από μέσα. Μολαταύτα έκανε ένα βήμα μπροστά.

Προσπάθησε να κάνει άλλο ένα, αλλά ήταν σαν να προσπαθούσε να περπατήσει με δύο εντελώς ανεπούλωτα κολοβώματα κάτω άκρων, το πάτωμα πίεζε και ξέγδερνε απευθείας νεύρα γυμνά, σάρκα και οστά.

Κι έπεσε.

Ήταν σίγουρη ότι είχε πέσει.

Αλλά αντί για πτώση βρέθηκε σε ελεύθερη αιώρηση ανάμεσα στις νησίδες.

Κάτι την κράτησε ακίνητη –ασφαλή, σταθερή– και τη σήκωσε πάνω, την ανάγκασε σε μια νέα λαβή. Μέσα από τα δάκρυα είδε το στόμα ενός γυναικείου προσώπου να κινείται. Δεν άκουγε τίποτα. Έτσι έβγαλε φωνή:

«Δεν μπορώ άλλο. Πονάω πάρα πολύ».

Τα σκουρόχρωμα μάτια καρφώθηκαν πάνω της. Έπειτα ακούστηκε η φωνή:

«Παράτα τα τότε, που να πάρει η ευχή, για να δεις πόσο καλύτερα θα είναι».

Αυτό που την έκανε να κινείται τώρα μεταξύ των νησίδων ήταν οργή, σχεδόν μίσος. Το γλευαστικό πρόσωπο ήταν τώρα σαν μια οφθαλμαπάτη μπροστά της κι όταν το έφτανε, εκείνο απομακρυνόταν και βρισκόταν ξανά σε σημείο που δεν το έφτανε.

Από το πρόσωπο της γυναίκας προέκυψε ένα πρόσωπο αντρικό με έντονα σλαβικά χαρακτηριστικά και μια ουλή που έμοιαζε με Ρ στο μάγουλο. Αυτό της έδωσε δύναμη. Ήθελε να φτάσει εκεί. Ήθελε να σκοτώσει.

Προσπάθησε να προχωρήσει με βήμα μερμηγκίσιο. Σε κάθε χιλιοστό άστραφτε. Και βρέθηκε σχεδόν εκεί όταν η γυναικεία φωνή διαπέρασε το αντρικό πρόσωπο και βρυχήθηκε:

«Ένα ακόμα βήμα. Έλα, κάνε μια προσπάθεια, Ντίαρ».

Κυριακή 5 Μαρτίου

Ημαρτιάτικη αυγουλά απλώνεται πάνω από ξέρες διάσπαρτα χιονισμένες που προβάλλουν πάνω από την επιφάνεια του νερού. Τα ελάχιστα κομμάτια πάγου επιπλέουν τριγύρω, ορισμένες επιφάνειές τους είναι αρκετά λείες για να αντικαθρεφτίσουν τις πρώτες ηλιαχτίδες του πρωινού και να τις στείλουν σαν άτακτες δέσμες να περάσουν μέσα από το πανοραμικό παράθυρο και να φτάσουν στο σκοτεινό δωμάτιο.

Δεδομένης της κατάστασης του δωματίου ο χρόνος έπρεπε να είχε σπάσει τα τζάμια του παραθύρου, αλλά είναι όλα ανέπαφα, κρατούν το περισσότερο χειμωνιάτικο ψύχος μακριά. Έχει κρύο και γύμνια εκεί μέσα, σκόνη παντού, μόνο μερικά σκαμπό υπάρχουν γύρω από ένα χαμηλό επίμηκες τραπέζι πάνω στο οποίο βρίσκεται κλειστό ένα παλιό σημειωματάριο.

Όλα αναπαύονται στο επερχόμενο χάραμα. Όλα σιγή, ηρεμία, γαλήνη.

Μέχρι που ανοίγει η εξώπορτα.

Ο άντρας που μπαίνει διστακτικά είναι αρκετά νέος, μαυροντυμένος, με ανθρακί σκούφο τραβηγμένο ίσαμε κάτω στ' αυτιά. Τρέμει από το κρύο, πλησιάζει στο θερμαντικό στοιχείο στη μέση του δαπέδου και ανεβάζει την ένταση στο μέγιστο.

Μετά πάει ως το τραπέζι και χτυπάει σταυρωτά τα χέρια γύρω από το σώμα του για να ζεσταθεί. Πιτσιλιές πετάγονται από πάνω του.

Πιτσιλιές αίματος πέφτουν τριγύρω του.

Στάζει αίμα από πάνω του.

Πετάει το κυνηγετικό μαχαίρι στο τραπέζι και κάθετα βαρύνει σε ένα από τα σκαμπό. Το φως της χαρραυγής είναι ακόμη πολύ αμυδρό για διάβασμα αλλά όχι τόσο αμυδρό για να δει κανείς τις σκουροκόκκινες πιτσιλιές ν' απλώνονται πάνω στο γαλαζοπράσινο καρό τραπεζομάντιλο που μοιάζει να 'ναι το πιο καινούργιο αντικείμενο εκεί μέσα.

Ο νεαρός άντρας θα ήθελε να γείρει πίσω, να ξεκουραστεί μετά τις κακουχίες της παγωμένης νύχτας, αλλά τα σκαμπό δεν έχουν πλάτη. Και ίσως να είναι καλύτερα που δεν μπορεί να γείρει πίσω και ν' αποκοιμηθεί. Πρέπει να μείνει ξύπνιος. Τελικά. Επίσης το κρύο έχει φτάσει τόσο βαθιά στο μεδούλι που θα μπορούσε να πεθάνει από αυτό.

Εντούτοις καταφέρνει να κάνει μια παύση και για μια στιγμή να εκπλαγεί.

Έχει αρχίσει.

Σαν να στέκεται απέξω, βλέπει το μαχαίρι να υψώνεται. Σαν να έχει μια δική του ζωή συνεχίζει να κόβει. Όταν αφανιστεί επιτέλους το πρόσωπο, το μαχαίρι κατεβαίνει προς τον κορμό, στο στέρνο, στο πρόσωπο ξανά μια τελευταία φορά. Δεν το κάνει ξέφρενα και παρανοϊκά, μετράει άλλωστε μέχρι το δεκαοχτώ. Μετά σταματάει.

Είναι τόσο παράξενο που μπόρεσε πραγματικά να το ξεκινήσει. Υπάρχει ένα τέλος, ένα λογικό τέλος, μόνον η αρχή ήταν που φάνηκε αβέβαιη. Όχι τώρα πια, όμως. Τώρα θα ωθήσει τα πράγματα στο αδιαφιλονίκητο κι αυτονόητο τέλος.

Παρατηρεί το πυκνόρρευστο αίμα, το αναποφάσιστο αργο-

στάλαγμα του από τη λεπίδα στο τραπεζομάντιλο και την απορρόφησή του από τις ίνες του πανιού.

Το κόντρα στη φύση αίμα.

Το αηδιαστικό.

Κάθεται ακίνητος και βλέπει το είδωλό του στον καθρέφτη να διαλύεται με τον ίδιο ρυθμό που κερδίζει σε ένταση το φως το αυγινό. Είναι σαν να εξαφανίζεται, σαν να ενώνεται, να γίνεται ένα με τη φύση, ένα κομμάτι κι αυτός της παράκτιας ζώνης, όχι πια ένας άνθρωπος, όχι πια ένα άτομο, αλλά μάλλον το ίδιο το πεπρωμένο. Κι ακριβώς πριν να εξανημιστεί, εντυπωσιάζεται από την ίδια του την αποκάλυψη, από το δικό του όραμα. Νέος, δροσάτος, όλο ζωντάνια – ένας άντρας που θα μπορούσε να ζήσει για πάντα.

Πόσο μπορεί να απατούν τα φαινόμενα.

Μετά σκύβει μπροστά πάνω από το παλιό σημειωματάριο. Με ματοβαμμένα χέρια το ανοίγει σε μια σελίδα, μια τυχαία σελίδα και διαβάζει τα γραμμένα με σχολαστικό γραφικό χαρακτήρα:

«...πρέπει να γίνει χωρίς νάρκωση. Η τομή είναι ωραία, απαλή, καθαρή. Οι δερμάτινοι ιμάντες αντέχουν, παρά τη δύναμη που ασκούν πάνω τους άνω και κάτω άκρα. Οι ωτασπίδες είναι οι καλύτερες που υπάρχουν στην αγορά: όταν αφήνω κάτω το νυστέρι, δεν τις έχει διαπεράσει ούτε το ένα δέκατο του ουρλιαχτού...»

Ο νεαρός άντρας σηκώνει το βλέμμα του από το σημειωματάριο. Η αυγή παίρνει να γλυκοφέγγει λίγο περισσότερο έξω από το παράθυρο. Ακούει τον ήχο του κινούμενου πάγου, πλάκες πάγου που τραγανίζουν η μία την άλλη. Ένας απόκοσμος ήχος, ένας ήχος από άλλον κόσμο. Αλλά εκεί βρίσκεται κι αυτός.

Στο σπάσιμο, στο ξεκόλλημα των πάγων.

Γιορτάζει έναν χρόνο από την ανεύρεση του σημειωματά-

ριου. Τότε ήταν που πήρε την απόφαση. Και το γιορτάζει μ' έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο.

Είχε καιρό να το ανοίξει, αν και λίγο πολύ ξέρει απέξω κι ανακατωτά το περιεχόμενό του. Οι πρώτες λέξεις που διαβάσει τώρα ανταποκρίνονται σε όλες τις προσδοκίες του. Σκέφτεται συνδέσεις κι ανταποκρίσεις, κόστη, απεριόριστη και παντελή έλλειψη αναστολών. Συνεχίζει την ανάγνωση:

«...το να χώνεις το χέρι σου στα σπλάχνα, ανάμεσα σε στρώματα δέρματος, μυών και συνδετικού ιστού, τα οποία έχουν κοπεί με ακρίβεια, σου αφήνει μια μοναδική αίσθηση πνευματικής εξύψωσης. Είναι σαν να αγγίζεις το υποσυνείδητο, να ψαχουλεύεις ανάμεσα σε όλο αυτό που θέλει να κρύψει η ανθρωπότητα. Και το να κρατήσεις μετά το ίδιο το τέλειο όργανο στο χέρι είναι ανυπέροβλητο. Έχει τουλάχιστον εβδομήντα χρόνια αδιάλειπτης ζωής ακόμα...»

Μπορεί σχεδόν ν' ακούσει εκείνη την ψαλμωδική φωνή, να διακρίνει και τον παραμικρό ιδιαίτερο τόνο της. Μετά τον κουράζει, καταφέρνει με μεγάλο κόπο να το σιγήσει.

Ο νεαρός άντρας παρατηρεί το χέρι του. Το περιμένει. Είναι απροσδόκητα ήρεμο. Λες και η ίδια η πράξη το ηρέμησε. Λες και η βία του μαχαιρώματος μπλόκαρε τις δαιδαλώδεις διαδρομές των νευρικών κυττάρων.

Αλλά μετά αρχίζει. Τρέμει.

Εκείνος αναγνωρίζει τώρα τη ζωή του.

Στρέφει το βλέμμα, κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Η ακτογραμμή αναπαύεται στο χειμωνιάτικο φως. Ένας καθαρός γαλλός, ξέρες που προβάλλουν πάνω από το νερό, μια παρυφή δάσους στην άλλη πλευρά του κόλπου. Εκεί ήταν που συνέβη.

Στη Φάμπρικα.

Το αίμα στο αριστερό χέρι του δεν έχει ακόμη στεγνώσει εντελώς. Όταν ξεκινούν τα τρεμουλιάσματα, τινάζονται μακριά

και τα τελευταία κολλώδη υπολείμματα από το χέρι σε όλο το τραπέζι. Σπρώχνει το χέρι του στο σημειωματάριο, ξέρει ότι γραμμένες είναι μόνον οι δεξιές σελίδες, αφήνει πίσω του μούτζουρωμένα δακτυλικά αποτυπώματα σε όλες τις αριστερές σελίδες που πιάνει, αλλάζει φύλλο, επιστρέφει στην αρχή.

Στην αρχή των πάντων.

Διαβάζει τις λέξεις που αποτελούν την εισαγωγή:

«Από τότε που ο άνθρωπος σηκώθηκε στα δύο του πόδια, από τότε που γεννήθηκε η ανθρώπινη συνείδηση και από τότε που είδε η αφηρημένη σκέψη το φως της ημέρας, ονειρευόμασταν να συνεχίζουμε να ζούμε. Το όνειρο για μια παντοτινή ζωή υπήρξε, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, κομμάτι όλων των θρησκειών, όλων των μύθων, όλων των θρύλων στην παγκόσμια ιστορία. Στην εποχή της εκκοσμίκευσης το όνειρο αυτό εγκατέλειψε τον ασαφή κόσμο των μύθων, εγκατέλειψε την πορεία προς τον παράδεισο, εγκατέλειψε την κόλαση και το καθαρτήριο. Το όνειρο είναι εδώ και τώρα. Σε αυτή εδώ τη ζωή. Και δεν είναι όνειρο πια. Έχουμε εδώ και πάρα πολύ καιρό αποδεχτεί ότι πρέπει να πεθαίνουμε».

Ο φιλόδοξος τόνος κάνει τον νεαρό άντρα να ριγίσει μέχρι το μεδούλι. Αλλά η φωνή δεν ακούγεται πια.

Το αριστερό χέρι τρέμει ακόμη. Όταν κλείνει το σημειωματάριο, αφήνει ένα φανερό αποτύπωμα παλάμης στο εξώφυλλο.

Αρπάζει το μαχαίρι, σφίγγει πολύ δυνατά το χέρι γύρω του, φαίνεται να πιέζει να τρέξει αίμα από την ίδια τη λαβή. Σε λίγο το μαχαίρι ηρεμεί. Το τρεμούλιασμα υποχωρεί. Θέμα θέλησης είναι όλα.

Την έχει αυτή τη θέληση τώρα.

Μόλις ξεκίνησε.

Πρέπει να φύγουν όλα.

Το φύλλο χαρτιού πρέπει να γίνει άσπρο ξανά.

Χωρίς να σηκωθεί, σπρώχνει το σκαμπό προς τη μία στενή πλευρά του χαμηλού τραπεζιού. Με το μαχαίρι στη φούχτα παραμερίζει μια άκρη του τραπεζομάντιλου.

Παρά το ότι καλύπτεται από τραπεζομάντιλο, η γυάλινη επιφάνεια είναι καλυμμένη από υδρατμούς, λες και το τραπέζι βγάζει κάτι. Ο νεαρός άντρας σκουπίζει αργά τους υδρατμούς.

Και βρίσκεται να κοιτάζει ένα γυναικείο πρόσωπο.

Η γυναίκα αυτή είναι πολύ όμορφη.

**Ο ΠΑΓΟΣ ΚΡΥΒΕΙ ΜΥΣΤΙΚΑ.
ΟΜΩΣ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΚΡΥΦΟ.
ΚΙ ΟΤΑΝ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΟΥΝ ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΥ.**

Μια ψυχρή άνοιξη φτάνει στο τέλος και το καλοκαίρι φαίνεται πως ξεκινά. Η Ντεζιρέ Ρούσενκβιστ που μόλις έχει αρχίσει να ξαναμαθαίνει να περπατάει μετά την επίθεση που άλλαξε με βάνουσο τρόπο τη ζωή τους, διαισθάνονται μια ασαφή σύνδεση ανάμεσα στα πτώματα που βρίσκονται, το ένα μετά το άλλο, στο αρχιπέλαγος καθώς ξεπαγώνει. Περιορισμένη καθώς είναι όμως σε δουλειά γραφείου δεν μπορεί να κάνει ποηλιά για να ερευνήσει την υπόθεση. Όταν ο Κόνι Λαντίν τη θέσει σε διαθεσιμότητα, η Ντίαρ θα ζητήσει τη βοήθεια του Σαμ Μπέργκερ και της Μόλι Μπλουμ. Σύντομα θα ανακαλύψουν ότι τα πτώματα καταψύχθηκαν με υγρό άζωτο. Γιατί όμως το πρώτο θύμα έφερε δεκαοχτώ μαχαιριές και τα επόμενα καμία; Και γιατί τα πτώματα άρχισαν να εμφανίζονται τώρα; Όλα δείχνουν ότι κάποιος προσπαθεί να ξανασκοτώσει. Οι πρωταγωνιστές βυθίζονται όλο και περισσότερο στην άβυσσο της ανθρωπίνης μεγαλομανίας, ενώ παλεύουν ενάντια στον χρόνο να εμποδίσουν μια νέα δολοφονία. Θα τα καταφέρουν ή θα έρθουν αντιμέτωποι με μια πραγματικότητα που ξεπερνάει και την πιο νοσητή φαντασία;

**Η ΠΕΜΠΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΩΝ
ΜΠΕΡΓΕΡ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΜ**

Σασπένς παγκοσμίου κλάσης. Ο Arne Dahl με αυτό το βιβλίο έχει ξεπεράσει τον εαυτό του.

Kapprakt

ISBN: 978-618-03-2974-2

9 786180 329742

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82974

metaixmio.gr